

ΜΘ 14,22-33

Ὁ Χριστός περπατᾷ πάνω στά κύματα

Σᾶς ἀρέσει, παιδιά, ἡ θάλασσα; Πραγματικά εἶναι πολύ ώραϊά νά κολυμπάει κανεῖς σ' αὐτή, ὅταν εἶναι ἤρεμη καί γαλήνια, νά κάνει βουτιές, νά παίξει διάφορα παιχνίδια στά δροσερά, καταγάλανα νερά της τό καλοκαίρι.

Ὅμως, ὅταν ἀγριεύει καί ὑψώνονται πελώρια τά κύματα, τότε ὄλοι ἀπομακρύνονται ἀπό κοντά της φοβισμένοι! Καί σ' ἀλήθεια, πόσο πολύ κινδυνεύουν αὐτοί πού δέν προλαβαίνουν νά βγοῦν ἔγκαιρα σέ κάποια στεριά!

Ἄγιογραφική διήγηση

Ἔτσι, παιδιά, μιά φορά βρέθηκαν καί οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ νά παλεύουν φοβισμένοι μέ τά κύματα σέ μία μεγάλη λίμνη πού ἔμοιαζε μέ θάλασσα καί λεγόταν **Γεννησαρέτ** ἢ ἀλλιῶς **Τιβεριάδα** (δείχνουμε στόν χάρτη, βλ. Γεν. ἐποπικό ὑλικό). Οἱ μαθητές εἶχαν μεγάλη ἀγωνία καί φοβήθηκαν ὅτι θά βουλιάξει τό πλοῖο καί θά πνιγοῦν.

Ὁ Χριστός μας δέν ἦταν ἐκείνη τήν ὥρα μαζί τους. Τούς εἶχε ἀφήσει μόνους τους νά περάσουν στήν ἀπέναντι πλευρά τῆς μεγά-

λης λίμνης καί Αὐτός ἀνέβηκε σ' ἓνα βουνό γιά νά προσευχηθεῖ στόν Πατέρα Του. Ὅμως, **σάν παντογνώστης πού ἦταν, ἤξερε ὅτι κινδύνευαν ἀπό τήν τρικυμία.** Κατέβηκε ἀπό τό βουνό καί τί παράξενο! **Ἄρχισε νά περπατάει πάνω στά κύματα** σάν νά ἦτανε δρόμος, γιά νά πάει κοντά τους καί νά τούς σώσει.

Οἱ μαθητές διέκριναν κάποια στιγμή, μέσα στό σκοτάδι, πάνω στά κύματα μία σκιά. Νόμισαν ὅτι ἦταν φάντασμα, φοβήθηκαν ἀκόμη περισσότερο καί ἄρχισαν νά βγάζουν φωνές τρόμου.

Ὁ Χριστός τότε τούς φώναξε: **«Ἔχετε θάρρος! Ἐγώ εἶμαι, μή φοβάστε!».**

Ὁ Πέτρος γιά νά βεβαιωθεῖ ὅτι αὐτός ἦταν πραγματικά ὁ Διδάσκαλός τους Τοῦ εἶπε: «Κύριε, ἂν εἶσαι Ἐσú, πές μου νά περπατήσω κι ἐγώ στά κύματα, γιά νά ἔρθω κοντά Σου». Κι ὁ Χριστός τοῦ εἶπε: «Ἐλα!». Ὁ Πέτρος (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 414-415) πραγματικά **ἄρχισε νά περπατᾷ κι αὐτός πάνω στά κύματα,** ὅπως ὁ Χριστός! Κάποια στιγμή ὅμως, ἄκουσε τόν ἄνεμο πού σφύριζε ἄγρια γύρω του, εἶδε τά κύματα νά ὑψώνονται μπροστά του καί φοβήθηκε. Ἔχασε τήν πίστη του καί ἄρχισε νά βουλιάζει. Τότε φώναξε δυνατά: **«Κύριε, σῶσε με!».** Ἀμέσως ὁ Χριστός ἀπλώσε τό παντοδύναμο χέρι Του, τόν ἄρπαξε ἀπό τά κύματα, τόν κράτησε γερά καί τοῦ εἶπε: **«Ὀλιγόπιστε, γιατί δεΐλιασες;».** «Γιατί, δηλαδή, ἔχεις τόσο λίγη πίστη καί φοβήθηκες;». Κρατώντας τον μπῆκαν στό πλοῖο καί ἀμέσως ἡ θάλασσα ἠρέμησε.

Ὅλοι οἱ μαθητές βλέποντας αὐτά τά θαυμαστά γεγονότα ἔπεσαν στά γόνατα, προσκύνησαν τόν Χριστό καί εἶπαν μέ μεγάλο θαυμασμό: **«Ἀληθινά, ἐσú εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.».**

Ὁ Χριστός εἶναι Θεάνθρωπος

Γιατί, παιδιά, ἡ θάλασσα κράτησε πάνω στά τρικυμισμένα νερά της τόν Χριστό μας, χωρίς νά τόν καταπιεῖ στόν σκοτεινό βυθό της; Πῶς ἠρέμησε ἀμέσως, μόλις ὁ Κύριός μας μπήκε στό πλοῖο;...

Σωστά. Γιατί ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος, ὅπως ἔδειχνε ἐξωτερικά, ἀλλά εἶναι καί Θεός. **Εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.** Εἶναι **Θεάνθρωπος**, ὅπως τόν ὀνομάζουν οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Χριστός μας εἶναι **ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἀληθινός Θεός παντοδύναμος.** Εἶναι Αὐτός πού δημιούργησε ὅλο τό σύμπαν. Γι' αὐτό ἡ θάλασσα Τόν σεβάστηκε. Ὑπάκουσε στόν Δημιουργό της καί ἐνῶ ἦταν φουρτουνιασμένη, ἔγινε ἡρεμη σάν λάδι.

Ὁ Χριστός ὅμως δέν εἶναι μόνο Θεός, **ἔγινε καί ἄνθρωπος. Γεννήθηκε ἀπό τήν Παναγία μας.** Ἦρθε ἐδῶ στή γῆ μας γιά νά σώσει μέ τή θυσία Του ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀπό τόν θάνατο, τήν ἁμαρτία καί ἀπό κάθε κακό.

Ἄς κρατήσουμε αὐτή τή μεγάλη ἀλήθεια τῆς πίστεως μας, παιδιά, καί ἄς μὴν τήν ξεχάσουμε ποτέ: πῶς ὁ Χριστός, ὅπως τονίζουν οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι «Θεάνθρωπος». Ἄς τό πούμε ὅλοι μαζί: Ὁ Χριστός μας εἶναι Θεάνθρωπος!

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Πρὶν χρόνια» ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β'», σ. 129).

**Ὁ Χριστός εἶναι Θεάνθρωπος,
τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Εικόνα: Ὁ Χριστός σώζει τόν ἀπ. Πέτρο.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Προτεινόμενο παιχνίδι: «Ἡ τρικυμία».